

Tracing loneliness

Het pleintje van het winkelcentrum is onmiskenbaar een ontmoetingspunt in de wijk Buytenwegh. Scootmobielers verzamelen zich bij de groentestal, vriendinnen maken een praatje op een bankje, hond-uitlatende mannen en man-uitlatende honden lopen samen op. Ruben kijkt om zich heen en kiest iemand uit die alleen loopt. Hij haalt zijn vinger van het gaatje onderin het verfblik in zijn rechterhand en terwijl hij de persoon van zijn keuze volgt, maakt het verfstroompje uit de bus een spoor. Dit herhaalt hij vanmiddag steeds weer, met roze, groene en blauwe verf, 13 blikken lang. Het pleintje en de straten eromheen raken bezaaid met sporen die elkaar soms kruisen, soms parallel lopen of zich V-vormig splitsen. Toeschouwers reageren meest vriendelijk, ze roepen: 'U morst,' of: 'Je verliest wat!' De groenteboer vraagt wie het gaat opruimen. 'Het is pannenkoekenbeslag,' zegt Ruben, 'het regent vanzelf weg.'

De gevolgde personen laten het meestal over zich heenkomen. Een man met een vechthond zegt: 'Loop je nou met roze verf achter me aan?' Een vrouw slaat een hoek om en wacht Ruben daar op – als in een detectivefilm. 'Waarom volgt u mij? Een kunstproject? Dan is het goed, ik dacht dat u een stalker was.' 'Ik zet een beeld van eenzaamheid neer,' vertelt Ruben Abels, social designer. 'Kruisende sporen laten bijvoorbeeld zien dat mensen elkaar hadden kúnnen ontmoeten maar dat niet hebben gedaan. Misschien waren die mensen niet eenzaam – dat maakt voor het beeld niet uit. De actie zet als het ware de relatie tussen mensen in de etalage, iedereen kan het erover hebben.'